

Sygn. akt II K 153/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR. Sylwia Wierzbowska-Zimoń

Protokolant: stażysta Paulina Strzyżewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2017 r.

sprawy:

K. M.

s. J., K. z domu Z.

ur. (...) w m. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 grudnia 2016 r. w miejscowości B., gm. S., woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – samochodem marki F. (...) nr rej. (...) wraz z przyczepką lekką o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,61, 0,31 i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

1. K. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że ustala datę jego popełnienia na dzień „7 grudnia 2015r.” wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;
2. na podstawie art. 42§2 kk orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 07.12.2015 r.;
4. na podstawie art. 43a§2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 2015r. w miejscowości B. doszło do kolizji drogowej, podczas której kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) K. M. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu pojazdowi marki T. o nr rej. (...) kierowanemu przez M. S.. Po zderzeniu pokrzywdzony podszedł do oskarżonego, który porosił go, aby nie wzywał policji, oświadczając, „iż jest wczorajszy”.

Po przyjeździe policjantów oskarżonego poddano badaniu urządzeniem Alkosensor IV CM. W wyniku przeprowadzonego o godzinie 10:30 badania stwierdzono u oskarżonego 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. K. M. z uwagi na posiadane obrażenia ciała został przewieziony do szpitala. Kolejne badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzono urządzeniem Alkometr A 2.0, gdzie o godzinie 12:40 i o godzinie 12:44 stwierdzono u oskarżonego 0,31 mg/l i 0,29 mg/l alkoholu odpowiadający stężeniu alkoholu we krwi.

(dowody: protokół badania alko sensorem - k. 3, świadectwo wzorcowania - k.4, kopia prawa jazdy- k. 5, protokół oględzin miejsca - k. 6 - 11, zeznania świadka M. S. - k. 97 v. w zw. z k. 16, protokół badania alko metrem - k. 22, notatka – k. 1).

K. M. ma 49 lat, posiada wykształcenie zawodowe i zawód elektryka, jest zatrudniony jako dyżurny elektromonter uzyskując wynagrodzenie w wysokości 2500 złotych miesięcznie. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu żonę i dwoje dzieci. Jest właścicielem domu o pow. 150 m² na działce o pow. 5 ha. Nigdy nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

(dowód: dane osobo-poznawcze - k.97v, wywiad – k. 55, opinia -k. 95).

Oskarżony nie był dotychczas karany.

(dowód: dane z KRK - k. 23, k. 79 i k. 88).

Oskarżony wyjaśniając przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż dzień wcześniej około 24.00 spożywał alkohol w postaci wódki w ilości około 0,5 l. Rano czuł się dobrze i miał zamiar pojechać po przyczepkę do samochodu do swojego kolegi mieszkającego w miejscowości B.. Wracając z przyczepką doprowadził do kolizji drogowej. W chwili zdarzenia myślał, iż jest trzeźwy. Jednocześnie nie kwestionował wyników badania na zawartość alkoholu. Po ujawnieniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, zgodnych z ustalonym stanem faktycznym sprawy, potwierdził je. Nadto dodał, iż w wyniku zdarzenia zatrzymano mu prawo jazdy. Dotychczas posiadał prawo jazdy kategorii A, B i T. Brak uprawnień utrudnia mu zarówno dojazd do pracy jak i pracę w gospodarstwie.

(wyjaśnienia oskarżonego – k. 96 v. - 97)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości, a zostały ustalone między innymi w oparciu o jego wyjaśnienia jak i zeznania świadka M. S..

K. M. podał kiedy i w jakiej ilości spożył alkohol. Stan nietrzeźwości oskarżonego potwierdzają jednoznaczne wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone przez uprawnionego funkcjonariusza i utrwalone w prawidłowej formie procesowej.

Z zeznań zaś świadka M. S. wynikało, że 07.12.2015r. oskarżony wymusił pierwszeństwo i uderzył w lewy bok jego pojazdu, a następnie, po wyjściu z pojazdu poprosił, żeby M. S. nie wzywał policji, gdyż jest „wczorajszy”. Świadek zadzwonił na numer alarmowy, następnie przez cały czas przebywał w obecności oskarżonego, a ten nigdzie się nie oddalał. Zeznania te nie budziły wątpliwości co do wiarygodności.

Sam K. M. przyznał się do wymuszenia pierwszeństwa przejazdu swoim pojazdem oraz do spożywania alkoholu w dniu poprzedzającym kolizję. Oskarżony nie kwestionował wyników badania alko sensorem i alkometrem, nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości czy badania krwi oraz wyraził skruchę za popełniony występki.

Jednocześnie Sąd nie dał wiary jego wyjaśnieniom, których utrzymywał, że nie sądził, że jest pod wpływem alkoholu. W sposób oczywisty przeczą temu zeznania świadka, który stwierdził, że był proszony o nie wzywanie policji, właśnie z tego powodu, że sprawca co najmniej przypuszczał, że jest pod wpływem alkoholu. K. M. podejmując decyzje o

kierowaniu pojazdem miał zatem, zarówno z powodu ilości i rodzaju spożytego alkoholu jak i swego samopoczucia wiedzę, że jest nietrzeźwy. Decyzję tę podjął zatem świadomie i z pełnym rozeznaniem.

Pozostałe dowody w postaci danych o karalności, notatki urzędowej funkcjonariusza, a także protokołów użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych były wiarygodne i z pozostałymi dowodami tworzyły logiczną całość.

W ocenie Sądu, zgromadzone dowody pozwoliły na uznanie, że K. M. swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 7 grudnia 2015 r. w miejscowości B., gm. S., woj. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym – samochodem marki F. (...) nr rej. (...) wraz z przyczepką lekką o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,61, 0,31 i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wyczerpał dyspozycję art. 178 a § 1 kk.

Oskarżony działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Spożył alkohol i to w znacznej ilości, na co wskazuje wynik badania przeprowadzonego przez funkcjonariusza bezpośrednio po zdarzeniu drogowym, a następnie mimo spożytego wcześniej alkoholu wsiadł do samochodu i kierował nim, powodując dodatkowo kolizję drogową. W toku postępowania nie zostały ujawnione żadne okoliczności wyłączające winę lub bezprawność popełnionego czynu. W ocenie Sądu nie występowały także żadne nadzwyczajne okoliczności, które uprawniałyby oskarżonego do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości.

K. M., pomimo iż znajdował się pod wpływem alkoholu, dysponował możliwością oceny swojego zachowania i w chwili dokonywania tego czynu znajdował się w takiej sytuacji motywacyjnej, że mógł zachować się zgodnie z normami prawa.

Czyn oskarżonego charakteryzował się społeczną szkodliwością, a jej stopień był znaczny. Ilość spożytego przez oskarżonego alkoholu doprowadziła do stanu przewyższającego wartości minimalne wynikające z art. 115 § 16 kk, definiującego stan nietrzeźwości, jako stan, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przy tym stężeniu alkoholu we krwi występuje już upośledzenie zdolności do prowadzenia pojazdów. Upośledzenie to jest tym wyższe, im większy jest poziom alkoholu we krwi.

W wyniku przeprowadzonego badania stwierdzono, że o godzinie 10:33, o godzinie 12:40 i o godzinie 12:44 K. M. miał odpowiednio: 0,61 mg/l, 0,31 mg/l i 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc stężenie prawie półtora promila alkoholu we krwi. Mimo, iż wyniki wskazują, iż w organizmie oskarżonego zachodziła faza eliminacji alkoholu co jest zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, iż alkohol spożył dzień wcześniej, to jednak stan ten nadal znacznie ograniczał możliwości jego percepcji czego konsekwencją było doprowadzenie do kolizji drogowej.

K. M. naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym – zasadę trzeźwości, a swoim zachowaniem polegającym także na tym, że będąc w stanie nietrzeźwości pokonał pewien odcinek drogi w porze dziennej i spowodował kolizję, godził w bezpieczeństwo i poczucie pewności innych uczestników ruchu drogowego.

Okolicznością łagodzącą było przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i to, że nie był uprzednio karany – było to jego pierwsze wejście w konflikt z prawem.

Za przypisany sprawcy czyn Sąd wymierzył karę grzywny 150 stawek po 30 zł stawka. Kara ta została dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i zdaniem Sądu, spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego na oskarżonego, a zwłaszcza pozwoli uzmysłwić nieopłacalność tego typu przestępnych zachowań i konsekwencji prawnych, jakie ze sobą niosą. Orzeczenie kary grzywny, która niesie ze sobą dolegliwość finansową, ma na celu uświadomienie sprawcy stopnia naganności popełnionych czynów oraz fakt obowiązywania określonych reguł. Wymiar kary grzywny został dostosowany do możliwości zarobkowych oskarżonego ale i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Sąd kierował się także względami prewencji ogólnej – społeczeństwo musi wiedzieć, że zachowanie oskarżonego, który jechał samochodem w stanie nietrzeźwości i spowodował kolizję drogową, spotkało się z należyłą reakcją.

W ocenie Sądu kara wolnościowa związana z poddaniem sprawcy próbie nie osiągnie swych celów. Orzekanie zaś kary związanej z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w przypadku oskarżonego, który pracuje na umowę o pracę nie jest celowe.

W niniejszej sprawie brak jest również podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zgodnie z dyspozycją art. 66 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

O ile okoliczności popełnienia czynu oskarżonego nie budziły wątpliwości, oskarżony nie był dotychczas karany i mimo, iż jest widywany pod wpływem alkoholu to posiada dobrą opinię w środowisku i miejscu pracy, to z uwagi na znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, o czym Sąd rozważał powyżej, nie zachodzą przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec K. M. na okres próby.

Sąd orzekł również na podstawie art. 42 § 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (o charakterze obligatoryjnym) na okres 3 lat, co ma zapobiec ponownemu popełnianiu przez oskarżonego przestępstw tego typu w tym okresie oraz oddziaływać na niego represyjnie i dyscyplinująco. Na czas obowiązywania zakazu oskarżony winien zostać całkowicie wyeliminowany z grona uczestników ruchu drogowego jako osoba stwarzająca realne zagrożenie dla jego bezpieczeństwa. Skoro K. M. będąc w stanie nietrzeźwości spowodował kolizję prowadząc samochód osobowy, to jego obecność na drodze, jako kierowcy choćby traktora – pojazdu o dużo większych gabarytach stwarzać może jeszcze większe zagrożenie. Nadto orzeczony środek ma mieć także charakter represyjny, w tym być na tyle dolegliwy, aby sprawca skonfrontowany z trudnościami związanymi z zakazem kierowania jakimkolwiek pojazdem mechanicznym, przy kolejnej podobnej sposobności miał pełną świadomość konsekwencji naruszenia prawa.

Na poczet orzeczonego zakazu zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 07.12.2015r.

Sąd obligatoryjnie orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł. Środek karny niesie ze sobą dolegliwość finansową, ma na celu uświadomienie sprawcy stopnia naganności popełnionego czynu oraz fakt obowiązywania określonych reguł.

Obciążając oskarżonego kosztami procesu, w tym opłatą, sąd działał w oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk. Oskarżony pracując jest w stanie uiścić koszty sądowe.